

ZRALĀ• NA BLĀ•ZINEC

StĀ™eda, 16 prosinec 2020

StĀ™eda. Dnes dĀ›lĀ›m jen do jednĀ›. Jdeme s dcerou koupit novĀ› boty. PotĀ™ebuĀ› botasky, nĀ›jakĀ› pevnĀ› a nejlĀ›p nebo bĀ›ceĀ›, aby v nich mohla chodit do jeĀ›ku a neníĀ›ila mi moje novĀ› adidasky. Aby na nich nebylo vidĀ›t to b slĀ›ma, co mi nosĀ› domĀ› na tĀ›ch mĀ›ch. Ā›ekĀ›m na zastĀ›vce, pĀ™ijely uĀ› dvĀ› sedmnĀ›ctky a jedna dvacĀ›tka, ale jednoho autobusu moje kvĀ›teĀ›ko nevystoupilo. Kontroluju Ā›as. Jsem tu tak akorĀ›t, tedy sotva Ā›tvrt hodiny Ā›poĀ›e .

Prozvonila

bych ji mobilem - ale poslednĀ›m hovorem ohlednĀ› mĀ›sta (mami, poĀ›kĀ›m tĀ› na trĀ›ceĀ›? no, na trĀ›ce pĀ™eceĀ›jo, na trĀ›niciĀ›teda ne, radĀ›ji nĀ›kde jindeĀ›a kde jinde? no, jĀ› nevĀ›m, prostĀ› jindeĀ›), kde ji budu Ā›ekat - jsem vyĀ›erpala poslednĀ› kredit. MusĀ›m do bankomatu a dobĀ›t si. TelefonnĀ› budka je samozĀ™ejmĀ› na karty. DalĀ›Ā› sedmnĀ›ctka pĀ™ijela. JezdĀ› v desetiminutovĀ›ch intervalech.

"JĀ›,

tady jsi." Dcera se vynoĀ™ila prĀ›vĀ› z opaĀ›nĀ›ho konce. "Nezlob se, mami. Potkala jsem Terezu, trochu jsme se zakecaly, mĀ›j suprovĀ› boty. Fakt dost dobrĀ›. Ale takovĀ› bys mi asi nekoupila." "JakĀ›?" SnaĀ›m se bĀ›t vstĀ™Ā›cnĀ›i a milĀ›i. "PerfektnĀ›. StĀ›ly tĀ™i a pĀ›l tisĀ›ce."

"Nekoupila." A je po vstĀ™Ā›cnosti. MĀ›m pro ni patnĀ›ct set. TajnĀ› doufĀ›m, Ā›e budou mĀ›t slevu a vyjde mĀ› to na dvanĀ›ct stovek maximĀ›lnĀ›. "PĀ›jdeme se podĀ›vat do Adidasu a do Niku, jo?" SouhlasĀ›m.

Slevy jsou tam skoro poĀ™Ā›d. JarnĀ›-, letnĀ›-, podzimnĀ›-, zimnĀ›- a jeĀ›tĀ› spousta dalĀ›Ā›ch. Slevy jsou. Z 2690 KĀ› na 2290 KĀ›. Nekup to. "JĀ›, mami, tam je super batoh. Jen za 590 KĀ›, vidĀ›Ā›, tĀ™i stovky sleva. Jana mĀ›j pĀ™esnĀ› takovej, jenom Ā›jedej. MĀ› se lĀ›bĀ› ten zelenej. Uznej, je fakt dost dobrej. Jana ho mĀ›j taky."

"Jo,

je. PojĀ› se podĀ›vat na ty botasky." "Ale jĀ› nechci botasky, na co botasky? PotĀ™ebuĀ› boty do Ā›koly, ne botasky." "PotĀ™ebuĀ› botasky, abys mi nebrala ty moje." "Snad nebudu chodit do Ā›koly v botaskĀ›ch???" Pohled, jako bych jĀ› navrhovala, aby chodila jen ve spodnĀ›m prĀ›dle po babiĀ›ce. "Hele, domluvily jsme se pĀ™ece, Ā›e pĀ›jdeme do mĀ›sta koupit ti boty. Teda botasky." "Tos neĀ™Ā›kala."

"Ā›Ā›kala." "NeĀ™Ā›kala. Ā›ekla jsi boty." "Ā›ekla jsem botasky." "Tos Ā™ekla ty. Ale ne jĀ›. PĀ™ece nebudu chodit v botaskĀ›ch do Ā›koly, kdyĀ› mi koupĀ› botasky, tak uĀ› mi nekoupĀ› jinĀ› boty." "NekoupĀ›m. PotĀ™ebuĀ› botasky, aĀ› v nich mĀ›Ā›eĀ› chodit i do jezĀ›ku." "Tam chodĀ›m v tĀ›ch tvjich."

"Omyl, dcero. Chodila jsi. Od teĀ› uĀ› nebudeĀ›."

"Ty

bys mi stejnĀ› nekoupila tamty." PrvnĀ› nĀ›jznak vstĀ™Ā›cnosti ze strany dcery. "KterĀ›? PtĀ›m se s nadĀ›jĀ› v hlase." Nakonec je vybereme hned v prvnĀ›m obchodĀ›. To bude parĀ›da. "Tyhle, vĀ›tĀ›zoslavnĀ› ukazuje na nĀ›dhernĀ›, jistĀ› vĀ›jimeĀ›nĀ›, lehouĀ›kĀ›, bledĀ›modrĀ›; taky se mi lĀ›bĀ›." 3290 KĀ›. "BuĀ›Ā›Ā›!" NechutnĀ› cena. "Na to zapomeĀ›. Na to, abys je zniĀ›ila za tĀ™i mĀ›sĀ›ce jako vĀ›jechny ostatnĀ› tvĀ› a mĀ› boty, ti tak drahĀ› boty nekoupĀ›m." "Ale Tereza mĀ›j jeĀ›tĀ› draĀ›Ā›Ā›... Co by Ā›lovĀ›k neudĀ›lal pro svou prvorozenou.

"ZapomeĀ›!"

ObeĀ›ly jsme celĀ› mĀ›sto, vĀ›jechny prodejny obuvi, trĀ›nice a odmĀ›tly pĀ›r skvĀ›lĀ›ch nabĀ›dek: "Pani, pro vas sleva, jen Ā›tĀ›rista, padesat korun slevĀ›m, jen pro vas, no, nekup za ty penĀ›seĀ›!" Zase jsem to zvlĀ›dla. MladĀ› vyzkouĀ›ela snad vĀ›jechny boty na stĀ™ednĀ›m podpatku, na vyĀ›Ā›m podpatku, na vysokĀ›m podpatku. "JĀ›, mami, tyhle jsou super." Byly. JehĀ›k pĀ™es deset Ā›Ā›sel a Ā›pice tak akorĀ›t na nakopnutĀ›.

"Ale ty bys mi nekoupila, jĀ› vĀ›m." KouzelnĀ› Ā›smĀ›v. "Ty by sis mohla koupit ty, a jĀ› bych si je pĀ›jĀ›ovala."

"V životě bych si nic takového nekoupila, zlato." "Měla bys jít v šatů s dobrou, mámi. Pákně a čistě a moderně - boty jsou moc drahé." Dal jí z těch andělských šmávků. "Pojď, podíváme se na ty botasky, zlato. Mimochodem, nechodím ve špinavých botech." Šsmávků na mě zavrěel.

Tu

obrovskou chuť to roztomilě vysoké dřeť, zařkrtit hned ve tětě-m kvelbu, když zvržila své velké oči v sloup a nad pákněmi koženými botaskami barvy pásku, se sympatickou cenou 1190 Kč a na celém obchod vyhrkla: "Tyhle???? Eeeeeee!.. no to snad nemyslíš vžně?" Myslela jsem. Mně se lily. Fakt. Tych pokujeně- jsem musela odrazit v-c něž dost. Zrali na Nobelovu cenu měru. Zrali na blizinec.

Po

tytech hodinách jsme dorazily domů. Vyšperaně jak vyvezené septik. S dobrým pocitem. Dcera byla taky spokojeně. Nakonec jsme utratily necelých šest stovek. Ten zelený batoh je fakt dost dobrý. Má takovou sympatickou kapsu vepědu. Dcera šla ven pochlubit se Janě a Měně. Je šitě skoěm vyvenit psa.

Sakra,
kde mám ty botasky?!

Jste na tom stejně, lily-p, nebo hěě?

VODOMŠRKA